

Arrest

nr. 53 945 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, afkomstig van Omdurman en behorende tot de Rubatab stam. U studeerde psychologie aan de Ahfad Universiteit voor vrouwen en was vervolgens verbonden aan het Early Childhood Development Center van diezelfde universiteit. Na de arrestatie en veroordeling van de journaliste Loubna Ahmed al-Hussein wegens het dragen van een door de Soedanese autoriteiten als onzedig beschouwde broek, vroeg één van uw studentes uw mening over dit voorval. U gaf in alle eerlijkheid uw mening over (de toepassing van) het wetsartikel dat onzedig gedrag bestraft en veroordeelde de praktijk van zweepslagen als vorm van straf. De volgende avond, op 10 september 2009, klopten 3 vrouwen bij u aan. Ze bleken tot de veiligheidsdiensten te behoren. U werd meegenomen naar een u onbekende plaats waar u gedurende 2 dagen alleen in een cel opgesloten werd alvorens ondervraagd te worden over uw verklaringen betreffende Loubna Ahmed al-

Hussein. U werd ervan verdacht tot een groep aan de universiteit of een partij te behoren, hetgeen u formeel ontkende. Gedurende 3 dagen werd u meermaals ondervraagd, maar u bleef ontkennen en uiteindelijk werd u na de ondertekening van een belofte niet meer over dit onderwerp te spreken, vrijgelaten. Enige tijd later gaf u echter opnieuw uw mening over dit onderwerp toen een aantal collega's u vragen stelden over uw aanhouding, waarna u op 24 september 2009 opnieuw aangehouden en naar dezelfde plaats gebracht werd. U werd beledigd en geslagen en kreeg door een gebrek aan (zuiver) drinkwater problemen aan de urinewegen. U begon ook bloed te verliezen en werd na 8 dagen detentie gehospitaliseerd. Drie dagen later ontstond er plots commotie op de afdeling waar u behandeld werd, waardoor u een kans zag te ontsnappen. U liep naar buiten en nam een minibus naar Omdurman. U ging naar een vriendin en belde uw broer op. Hij kwam u opzoeken en deelde u mee dat uw echtgenoot problemen maakte omdat u opnieuw aangehouden werd, waarop hij u aanraadde het land te verlaten en enige tijd af te wachten om te zien hoe de situatie evolueert. Uw broer bracht u naar uw tante in Port Soedan, van waar u op 12 oktober 2009 per schip Soedan verliet. U meerde op 6 november 2009 aan in België en vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u doelbewust een verblijf in Noorwegen verzweeg in de periode voorafgaand aan uw asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u uitdrukkelijk Soedan nooit verlaten te hebben vóór 2009 en nooit in Europa gewoond of gewerkt te hebben (gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd of u ooit in Oslo of Noorwegen in het algemeen werkte of studeerde, antwoordde u ontkennend, ook wanneer u erop gewezen werd dat dit bij de Noorse autoriteiten zou nagegaan worden (gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaarde voorts ook enkel een geboortecertificaat te hebben en nooit een identiteitskaart of paspoort te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p.5). Uit informatie ingewonnen bij de Dienst Immigratie van de Noorse Politie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat u in Noorwegen gekend bent als (R.A.M.H.), geboren op 15 augustus 1972 te Soedan, en dat u een eerste verblijfsvergunning werd uitgereikt om in Noorwegen te studeren, geldig van 25 juli 2007 tot 28 februari 2008, en een tweede verblijfsvergunning voor dezelfde doeleinden voor de periode van 7 augustus 2009 tot 1 november 2009. Er werd u bovendien een deeltijdse werkvergunning afgeleverd die u het recht gaf te werken in Noorwegen. De Noorse autoriteiten bevestigden uitdrukkelijk dat u in Noorwegen verbleef en dat u persoonlijk de u uitgereikte verblijfsvergunningen bij de bevoegde politiediensten kwam ophalen op 21 augustus 2007 en op 10 augustus 2009. Om uw tweede verblijfsvergunning als studente te verkrijgen diende u bovendien een bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling en een bewijs van woonst in Noorwegen voor te leggen (zie informatie administratief dossier). Na vergelijking van uw op de Dienst Vreemdelingenzaken genomen foto met de door de Noorse autoriteiten genomen foto's, blijkt u onmiskenbaar dezelfde persoon te zijn die in Noorwegen gekend staat als (R.A.M.H.), geboren op 15 augustus 1972 te Soedan. U vroeg in België overigens asiel aan op 6 november 2009, hetzij enkele dagen na het verstrijken van de geldigheidsduur van uw laatste verblijfsvergunning voor Noorwegen, onder de naam (H.), geboren op 15 augustus 1977 te Soedan. U bevestigde bovendien dat (H.) de naam van uw grootvader is en dat dit bijgevolg uw vierde naam is (gehoorverslag CGVS, p. 2). **U verzweeg derhalve doelbewust uw verblijf in Noorwegen in de periode die onmiddellijk voorafgaat aan uw asielaanvraag en waarin u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten situeert, zodat onmogelijk nog geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.**

Betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en reisweg legde u bovendien enkele dermate vage en bedenkelijke verklaringen af dat zij van aard zijn het bedrieglijk karakter van uw asielrelaas te bevestigen. Zo kan u zich niet meer herinneren welke studente u naar uw mening vroeg omtrent de veroordeling van Loubna Ahmed al-Hussein wegens het dragen van een broek (gehoorverslag CGVS, p.7), hetgeen nochtans de directe aanleiding voor uw eerste arrestatie was. U weet bovendien niet hoe de autoriteiten tot tweemaal toe achterhaalden dat u uw mening gaf over dit onderwerp, een eerste keer in een gesprek met studentes en een tweede tijdens een gesprek met collega's (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of de bewuste studentes en de collega's waarmee u dit onderwerp besprak eveneens problemen kregen met de autoriteiten, antwoordde u dat de collega's geen problemen kregen en dat u het wat de studentes betreft niet wist (gehoorverslag CGVS, p.10). Dat u niet weet of de studentes al dan niet problemen kregen is uiterst opmerkelijk te noemen

daar u na uw eerste arrestatie - naar aanleiding van het gesprek met de studentes - terugkeerde naar school (gehoorverslag CGVS, p.8-9). Nog opmerkelijker is evenwel dat uw collega's geen problemen ondervonden zouden hebben terwijl zij volgens uw verklaringen tijdens jullie gesprek nochtans dezelfde mening deelden als u over dit onderwerp (gehoorverslag CGVS, p.10). Voorts kon u ook geen enkele naam geven van de vrouwen die u naar aanleiding van uw 2 detenties aanhielden, sloegen en/of bewaakten (gehoorverslag CGVS, p.10). Tot slot stelde u Port Soedan via schip verlaten te hebben en onderweg overgestapt te zijn op een andere boot, maar kon u van geen enkele van de door u genomen boten de naam geven of de vlag onder dewelke ze voeren. Bovendien kon u evenmin aangeven waar u precies van boot veranderde (gehoorverslag CGVS, p.11).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw nationaliteitscertificaat bevestigt dat u Soedanese bent van geboorte maar bevat geen verdere identiteitsgegevens. De door u neergelegde personeelskaarten van de Ahfad Universiteit voor Vrouwen voor de periode december 2008 – december 2009 bewijzen niet dat u ook effectief die hele periode in Soedan aanwezig was, te meer nu blijkt dat de Ahfad Universiteit banden heeft met de Universiteit van Oslo (Noorwegen), met dewelke zij een Master in International Education aanbiedt (zie landeninformatie). U legde voorts ook tal van attesten, diploma's en certificaten neer betreffende uw studies aan de Ahfad Universiteit voor Vrouwen en een computercursus, die allen dateren van 2000 en derhalve evenmin van aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u neergelegde huwelijksakte werd dan weer opgesteld naar aanleiding van uw huwelijk in mei 2008, zijnde buiten de periode(s) gedurende dewelke u over een verblijfsvergunning in Noorwegen beschikte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekster voert bij haar verzoekschrift een "beroep tot nietigverklaring" aan tegen de "bevestigende beslissing van weigering van verblijf", gewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 26 augustus 2010.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat de in het kader van onderhavig beroep bestreden beslissing een beslissing betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en geen "bevestigende beslissing van weigering van verblijf".

Daar waar verzoekster de "nietigverklaring" vraagt van de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende is gemotiveerd door middel van niet bewezen veronderstellingen. Verzoekster verwijst naar de elementen in haar feitenrelaas en stelt dat hieruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Conventie van Genève. Het CGVS heeft op basis van onjuiste motieven, onvolledige gegevens en een overdreven summier onderzoek besloten dat zij het

bewijs niet levert te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoekster wijst erop dat zij zowel de autoriteiten als haar echtgenoot vreest en minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aldus heeft het CGVS *“de regels van behoorlijk bestuur”* geschonden door haar dossier onvoldoende te onderzoeken.

Verzoekster betoogt dat zij niet bewust verzweeg dat zij in Noorwegen verbleef daar zij dit niet relevant achtte voor haar asielaanvraag. Zij is immers, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, teruggekeerd naar Soedan waar zij de aangehaalde problemen heeft gekend. Verzoekster heeft niet vermeld dat zij in Noorwegen verbleef omdat zij dacht dat zij naar daar zou worden gestuurd om asiel aan te vragen. Zij benadrukt dat zij in 2009 is teruggekeerd naar Soedan, waar zij in september 2009 problemen heeft gekend, zodat het feit dat zij haar verblijf in Noorwegen verzweeg geen afbreuk doet aan die problemen.

Dat zij de namen niet kent van de vrouwen die haar arresteerden wil niet zeggen dat zij niet werd opgepakt. Het feit dat andere personen, collega's en studentes, geen problemen ondervonden doet tevens geen afbreuk aan het feit dat verzoekster deze wel heeft ondervonden.

“Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie”. Volgens verzoekster is het *“aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren”.*

Verzoekster voert aan dat *“de tegenstrijdigheden in de data te verklaren kunnen zijn door de stresssituatie waarin verzoekster verkeerde waardoor zij niet meer exact alle data en namen heeft kunnen onthouden”.* Dit is geen reden om aan haar verhaal te twijfelen en getuigt niet van behoorlijk bestuur. Minstens is verder onderzoek aangewezen. De verklaringen van verzoekster werden uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd. Het CGVS gaat te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding is strijdig met *“de beginselen van behoorlijk bestuur”.*

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht. Zij stelt nogmaals dat het CGVS de bestreden beslissing kort motiveert zonder onderzoek te hebben ingesteld. Het CGVS vermoedt feitelijkheden zonder deze op grondige wijze te onderzoeken. Het CGVS stelt zonder concrete bewijzen of elementen dat getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van verzoekster. Hieromtrent werd onvoldoende onderzoek verricht en deze gevolgtrekking kwam lichtzinnig tot stand.

Verzoekster herhaalt dat zij haar verblijf in Noorwegen verzweeg omdat zij dacht dat dit niet relevant was en vreesde dat zij haar asielaanvraag in Noorwegen zou moeten indienen. Tevens vermeldde zij dat haar echtgenoot wenste dat zij zou besneden worden doch wordt hiernaar in de bestreden beslissing nergens verwezen. Verzoekster werd met de dood bedreigd indien zij zich niet zou laten besnijden. De bestreden beslissing had hieromtrent een *“motivatie”* (sic) moeten voorzien. Bijgevolg zou de bestreden beslissing niet enkel zijn gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens doch tevens bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak.

De bestreden beslissing is genomen met machtsoverschrijding en maakt een schending uit van de motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat volgens verzoekster geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd. Zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven zodat zij niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

3.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 en 14 van het EVRM. Zij stelt dat zij het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat verweerder van oordeel is dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van feiten zou echter voldoende aanwijzingen bevatten dat zij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door haar land te ontvluchten zou zij zijn blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Haar echtgenoot is nog op zoek naar haar en zal geweld gebruiken. De autoriteiten willen haar vervolgen wegens haar ingenomen standpunten. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor haar leven.

3.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster de *Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation* van UNHCR van mei 2009 neer.

3.2. Verzoeksters eerste drie middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.1. Op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou kunnen zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° van voornoemde wet.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering zou bevatten of dat hierin de feitelijke en juridische beweegredenen waarop zij steunt niet zouden zijn opgenomen kan niet worden aangenomen. De motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing en worden daarenboven door verzoekster aan een inhoudelijke kritiek onderworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan derhalve afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.2.1. Daar waar verzoekster betoogt dat door het CGVS niet wordt bewezen dat zij bij een terugkeer geen gegronde vrees zou hebben en dat zij veilig kan terugkeren, alsmede dat het CGVS zonder concrete bewijzen of elementen stelt dat kan worden getwijfeld aan haar algemene geloofwaardigheid, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daar waar verzoekster bij het CGVS beweerde dat haar man erop zou hebben aangedrongen dat zij opnieuw zou worden besneden en dat zij hierdoor reeds voor haar arrestatie problemen hadden (administratief dossier, stuk 3, p.8-9), dient te worden vastgesteld dat zij van dit alles in de vragenlijst nergens enige melding maakte doch slechts aangaf: *“Omwille van de arrestaties kreeg ik problemen met mijn man. Deze begonnen na de eerste arrestatie. Mijn man is religieus heel fanatiek”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3).

Bovendien haalde verzoekster nergens een nakende besnijdenis expliciet aan als oorzaak waarom zij het land zou zijn ontvlucht of waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Te dezen dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster reeds werd besneden toen ze jong was. Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt daarenboven niet dat haar echtgenoot concrete stappen zou hebben ondernomen teneinde haar te dwingen zich opnieuw te laten besnijden. Zij gaf in dit kader aan dat haar echtgenoot met haar familie zou kunnen spreken om druk op haar te zetten doch verklaarde vervolgens uitdrukkelijk dat hij dit niet deed. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij, indien haar echtgenoot toch zijn wil zou doorzetten, eenvoudig aan een gedwongen besnijdenis kan ontkomen door van hem te scheiden (administratief dossier, stuk 3, p.9). Verzoekster, die werkte aan de universiteit, brengt geen begin van bewijs bij dat zij zich, gelet op haar profiel van een zelfstandige en professioneel op hoog niveau actieve vrouw, niet zou kunnen onttrekken aan een eventuele herbesnijdenis.

Derhalve kan uit het administratief dossier in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster in haar land van herkomst een gedwongen besnijdenis riskeert te ondergaan en is haar verwijt dat de commissaris-generaal dit element niet opnam in de bestreden beslissing niet dienstig. De motiveringsplicht vereist geenszins dat alle elementen van het administratief dossier door de commissaris-generaal in de beslissing moeten worden opgenomen. Daar waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij met de dood zou zijn bedreigd indien zij zich niet zou laten besnijden dient te worden opgemerkt dat zij hiervan nergens gedurende de procedure enige melding maakte en dat deze bewering niet kan worden gerijmd met de hoger geciteerde verklaringen.

Verzoeksters louter hypothetische stelling dat *“de tegenstrijdigheden in de data te verklaren kunnen zijn door de stresssituatie waarin verzoekster verkeerde waardoor zij niet meer exact alle data en namen heeft kunnen onthouden”* is niet dienstig ter weerlegging van de bestreden motieven. Vooreerst wordt nergens in de bestreden beslissing gewag gemaakt van tegenstrijdigheden in data. Voorts rust op elke kandidaat-vluchteling de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster stress had, doet geen afbreuk aan deze plicht. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien zij de door haar aangehaalde feiten daadwerkelijk zou hebben meegemaakt, deze feiten, die dermate bepalend zijn voor haar leven, in verzoeksters geheugen zouden zijn gegrift zodat zij hieromtrent een volledig en coherent relaas naar voor zou moeten kunnen brengen.

Verzoeksters algemene en ongefundeerde bewering dat haar verklaringen uit hun context zouden zijn gehaald of verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster laat na deze bewering ook maar enigszins op concrete wijze te onderbouwen. Haar verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, zijn eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster ertoe noopten haar land van herkomst te verlaten, *in casu* omwille van haar vermeende verklaringen naar aanleiding van het incident met Loubna Ahmed al-Hussein, op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat zij moedwillig en doelbewust haar verblijf in Noorwegen verzweg voor de Belgische asielinstanties.

Verzoekster betwist de pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande niet doch tracht deze te verklaren aan de hand van de gekunstelde *post factum* bewering dat zij haar verblijf in Noorwegen niet

relevant achtte omdat zij zou zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar vermeende terugkeer naar haar land van herkomst zodat haar beweringen niet kunnen worden aangenomen. Verweerder repliceert bovendien met recht dat op een asielzoekster de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar aanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De asielinstanties mogen van een asielzoekster correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over haar identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekster heeft op manifeste wijze aan deze medewerkingsplicht verzaakt. Zij verklaarde, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en wordt benadrukt door verweerder, uitdrukkelijk Soedan voor 2009 nooit te hebben verlaten en nooit in Europa te hebben gewoond of gewerkt (*ibid.*, p.4). Tevens ontkende zij ooit in Oslo of Noorwegen te hebben gewerkt of gestudeerd en hield zij dit ook vol nadat erop werd gewezen dat dit bij de Noorse autoriteiten zou worden nagegaan omdat haar naam werd gevonden op het internet (*ibid.*, p.6).

Verzoekster brengt voor het overige geen concrete argumenten of elementen aan ter weerlegging van de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing doch beperkt zich ertoe een aantal van de gevolgtrekkingen die werden gedaan door de commissaris-generaal tegen te spreken. De commissaris-generaal motiveert echter met recht dat verzoekster betreffende zowel de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten als haar reisweg dermate vage en bedenkelijke verklaringen aflegde dat het bedrieglijke karakter van haar asielrelaas wordt bevestigd. De vaststellingen die hieromtrent door de commissaris-generaal worden gedaan vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad hernomen.

De door verzoekster reeds bij het CGVS voorgelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing pertinente en terecht redenen, welke door verzoekster noch worden weerlegd noch worden betwist, niet haar teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde *Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation* van UNHCR (rechtsplegingdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat deze informatie geenszins van aard is dat zij afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststellingen. Het betreft immers informatie van algemene aard die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Gelet op het voorgaande blijven de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing onverminderd overheid. Op basis van deze motieven heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de feiten aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande (zie sub 3.2.2.1.).

Dat verzoekster ingevolge haar loutere vertrek uit haar land van herkomst bij een terugkeer zou dreigen te worden blootgesteld aan represailles betreft een blote bewering. Zij brengt niet het minste element bij om deze bewering te ondersteunen en maakte hiervan evenmin enige melding eerder gedurende haar asielprocedure.

Verzoekster toont, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Verzoekster toont niet aan dat of op welke wijze haar dossier nader had moeten worden onderzocht. Zij brengt zelf evenmin enige bijkomende informatie bij die nuttig zou kunnen zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt *in casu* dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier, meerbepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Hij heeft verzoeksters asielaanvraag op een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.2.4. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn door machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.2.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 14 van het EVRM zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Zij geeft evenmin aan welke van *“de regels van behoorlijk bestuur”* benevens de voorgaande zouden zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat het duidelijk is dat zij bij een terugkeer niet in veiligheid zal zijn. Artikel 5 van het EVRM zou geschonden worden van zodra zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Haar veiligheid en vrijheid zijn niet gewaarborgd, te meer daar zij haar land heeft verlaten en zal worden blootgesteld aan *“represailles wegens landverraad”*. Verzoekster betoogt geen inkomen en geen plaats om te verblijven te hebben in haar land van herkomst. Indien zij zou worden gedwongen terug te gaan heeft zij geen inkomsten en kan zij niet zorgen voor het levensnoodzakelijke. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een familie- en gezinsleven en op een privé-leven. Het zou voor verzoekster in haar land van herkomst quasi onmogelijk zijn een familieleven te leiden. Zij werd door haar familie in de steek gelaten en is op de vlucht voor haar echtgenoot. Verzoekster doet gelden dat zij inmiddels een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoekster aangehaalde problemen (zie sub 3.2.2.1. en 3.2.2.2.), niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoekster voert in een vijfde middel aan dat zij alle banden heeft verbroken met haar thuisland en er riskeert te worden mishandeld door de autoriteiten en haar echtgenoot. Zij verblijft reeds geruime tijd in België en heeft hier haar leven opnieuw opgebouwd. *“Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet ongegrond zou verklaard worden (sic), dit een humanitair onrecht zou uitmaken”*. Verzoekster vraagt derhalve om de bestreden beslissing *“op humanitaire gronden te vernietigen”*.

3.6. De commissaris-generaal noch de Raad hebben niet de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op humanitaire gronden. Er is geen bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster.

3.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS